

Mariska Noordeloos

Niemand heeft je morgen beloofd

Eerste druk 2026

Uitgeverij Mariska Noordeloos

Eerste druk 2026: Mariska Noordeloos

Copyright © Mariska Noordeloos

Afbeelding cover: Stefan Keller

Omslag vormgeving: Mariska Noordeloos

Binnenwerk vormgeving: Mariska Noordeloos

Proeflezer:

Eindredactie: Anja Kroon

ISBN

NUR 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm lm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Als alles en iedereen met elkaar lijkt verweven in een web van macht, lust en moord, wordt het ontrafelen een uitdaging voor rechercheurs Christel en Gea.

Proloog

Als ik naar de man naast mij kijk, krijg ik een raar gevoel in mijn buik. Voor het eerst sinds wij een relatie hebben rijzen er twijfels in me op.

Waarom zie ik hem nu ineens in een heel ander daglicht? Waarom bekruipt mij het gevoel dat deze man geheimen met zich meedraagt? Dat hij niet is wie ik altijd dacht dat hij was?

Is hij daadwerkelijk in staat die gruwelijke dingen te doen waarvan ik hem verdenk? Kan hij echt een sadistische moordenaar zijn die gruwelijke dingen doet met mensen? Waarom lijkt hij nu anders dan anders? Maar stel dat hij écht die moordenaar is, en ik hoop maar dat ik het mis heb, dan ben ik misschien ook wel de pineut! Zou hij dan ook op jacht gaan naar mij? Zou hij werkelijk in staat zijn mij te vermoorden? De man die mij zo vaak heeft gezegd dat hij van mij houdt. De handen die mijn lichaam ontelbare keren hebben gestreeld. Zouden die mij koelbloedig kunnen vermoorden?

Ik sluit mijn ogen. Nee, hij is niet veranderd. Hij was altijd al zo. Duister en ondoorgroendelijk. Daar was ik juist op gevallen. Ik ben juist degene die is veranderd, door alles wat er is gebeurd de afgelopen jaren. Ik zie spoken. Hij kan nog geen mug doodslaan! Hij is gewoon een beetje vreemd. Misschien heeft hij wel een burn-out. Dat is alles.

Toch?

Hoofdstuk 1

Tanja

“Hey sis, heb jij nog ruimte in je koffer?” typte ik naar mijn zus.

Zonder met Lars te overleggen had ik een last-minute geboekt voor Melissa en mij. Ik was de uitputting nabij. Op dit moment was ik er zo klaar mee.

Ik had tijd nodig om na te denken, en dat zou thuis niet lukken. Dus om bij te tanken wilde ik gewoon even een weekje met mijn zus naar een warm land, en dat was Tunesië geworden. Zonder man, zonder zorgen. Het zou mij goed doen; de zon opzoeken, zwemmen in zee en languit op een strandbed met een borrel in mijn hand. Lekker eten en niets doen waar ik geen zin in had.

Lars en ik hadden een hectische tijd achter de rug. Ons huwelijk stond op omvallen, en onze kinderen zagen mij alleen maar als een melkkoe. Ze waren door en door verwend. Niks was goed genoeg. Ik had een appartement voor hen geregeld, midden in de stad, wat mij iedere maand een vermogen kostte. Want de huur werd niet door hen betaald maar door mij. Vorige week had ik ze verteld dat ik het appartement had opgezegd en dat ze zelf maar op zoek moesten gaan naar een eigen onderkomen. Ik was er klaar mee. Uiteraard was het uitgemond in een knallende ruzie. En een paar dagen geleden stonden ze ineens voor de deur, en meldden dat zij weer thuis kwamen wonen. Lars had het uiteraard goed gevonden. Nu bemoeiden ze zich overal mee en leek het wel of ze het hele huis én mijn leven over hadden genomen.

Lars en ik konden elkaar niet meer luchten of zien. Niet dat we veel ruzie maakten, sterker nog: we waren juist heel beleefd naar elkaar toe. We ontlepen elkaar gewoon en spraken elkaar alleen tijdens het diner.

De ellende was begonnen toen Lars zijn bedrijf verloor tijdens de crisis. Omdat hij ondernemer was kreeg hij geen uitkering en teerde hij compleet op mijn zak.

Dankzij die crisis liep mijn makelaarskantoor ook een stuk minder goed. We konden de hypotheek betalen, maar daarna was het geld op.

Ik kocht redelijk vervallen panden op, die Lars dan verbouwde, en zette het vervolgens voor een veel hoger bedrag weer in de verkoop. Maar de kopers werden kritischer en slimmer, lieten het pand eerst inspecteren, en uiteindelijk ving ik regelmatig veel minder dan de vraagprijs. De winst werd al minder, en soms moest ik er zelfs geld bijleggen. Bovendien werd ook het verkrijgen van vergunningen door de gemeente steeds lastiger vanwege het stikstofprobleem. Of omdat er ergens tien kilometer verderop een zeldzame kikker was ontdekt en diens levensomgeving niet mocht worden verstoord.

Uiteindelijk was ik op financieel gebied het ene gat met het andere aan het dichten en dat maakte mij radeloos. Ik had een paar foute investeringen gedaan en werd gedwongen om regelingen te treffen met schuldeisers. Dat kostte mij een hoop geld. Ik had geen keus meer: ik moest stoppen.

Lars deed niks. In plaats van een oplossing te zoeken, ging hij liever vissen. En met hem erover praten had totaal geen zin. Als ik tegen hem zei dat hij werk moest zoeken, schreeuwde hij dat het toch geen zin had. Het geld wat hij zou verdienen zou opgaan aan de schuldeisers.

Een maand of drie geleden had Lars tijdens het diner de bom gedropt. ‘Weet je hoeveel ik je haat? Ik walg van je en ik wil van je scheiden!’

Ik had hem alleen maar aangekeken en hem vierkant uitgelachen. ‘Prima, maar als je weggaat, kom dan niet klagen als je in de shit zit.’

Lars was woest geworden, en had mij vol in mijn gezicht geslagen.

Sindsdien maakte Lars mijn leven tot een hel.

Soms was ik echt bang voor hem. De manier waarop hij mij zo af en toe zwijgend aankeek, zijn ogen donker van haat.

Een keer had hij, toen ik in de keuken bezig was met het bereiden van het diner, het vleesmes uit het blok gepakt en had ermee gespeeld met een wezenloze blik in zijn ogen.

Verstijfd van schrik had ik hem aangestaard. Hij was met zijn nagel langs het lemmet gegaan en had daarna de messenslijper gepakt. Hij bleef me continu aankijken terwijl hij met uiterste precisie het mes had geslepen. Met een kille glimlach had hij daarna het mes weer teruggezet in het blok en was weggelopen. Voor het eerst sinds mijn huwelijk met Lars was ik mijn leven niet meer zeker. Zou hij echt...?

Hoofdstuk 2

Tanja

Mijn laatste koper had de helft van het huis zwart betaald. Met dat geld zouden we het even kunnen uitzingen. Hoe het daarna moest gaan... Ik had geen flauw idee.

Twee jaar geleden had ik een heel schattig huisje, gelegen in een bosrijke omgeving, verkocht aan Sanne. Het pand had ik een half jaar daarvoor aangekocht. Het was nogal vervallen geweest, maar Lars had het heel leuk opgeknapt. Alle gebreken had hij weggewerkt, zodat het op het eerste oog een prima huis leek.

Aangezien wij op zwart zaad zaten kocht Lars het goedkoopste van het goedkoopste in om de boel met zo min mogelijk kosten te verbouwen. Volgens Lars had het eigenlijk gesloopt moeten worden; de fundering was verrot, het dak was lek, en het stond op bevuilde grond.

Met mijn laatste geld kocht ik een gemeenteambtenaar die bijna met pensioen ging om. Hij vermeldde op papier dat er niks mis was met de grond.

Sanne was een leuke spontane meid, en ik zag dat ze zeer van het huis gecharmeerd was. Het stond voor een slordige vijf ton te koop. Sanne verblikte of verbloosde niet, en bij de tweede bezichtiging vroeg zij aan mij of ik ermee akkoord ging dat zij de helft van de vraagprijs zwart zou betalen.

Dat klonk mij als muziek in de oren! Met dit geld kon ik een paar jaar een heel leuk leven leiden, zonder dat de Belastingdienst en de laatste schuldeisers hier achter zouden komen. Ik kon eindelijk nieuwe meubels aanschaffen, mijn garderobekast weer aanvullen, en mezelf ook weer eens

lekker verwennen met leuke dingen. Dus ik zei dat het goed was.

Thijmen, mijn boekhouder, maakte een document aan met de gebreken, die in de verliesposten van mijn jaarverslag kwamen. Daarna schreef ik mezelf uit bij de Kamer van Koophandel en stopte met mijn bedrijf.

Lars wist hiervan. Eerst was hij erop tegen geweest en had gezegd dat ik dit niet kon maken, maar toen ik hem vertelde dat ik al zoveel schulden had afgelost en dat wij ook wel eens een keer voor onszelf mochten zorgen, ging hij akkoord.

Na de sleuteloverdracht en met het gevulde koffertje in mijn auto, dacht ik nooit meer wat van Sanne te horen. Tot een paar maanden geleden.

Ineens hing zij aan de telefoon. Ik herkende het nummer niet en nam netjes op. Uit het niets kreeg ik een tirade van scheldwoorden om mijn oren. ‘Je hebt me een bouwval aangesmeerd! De grond is zó vervuild dat het me meer dan honderdvijftigduizend euro kost als ik het moet laten opknappen! Het dak is zo lek als een mandje en de pannen vallen spontaan van het dak af! Ik heb een gigantische waterschade!’

Ze schreeuwde dat als zij douchte het op de begane grond lekte, en dat de fundering zó rot was dat het huis elk jaar een paar centimeter zakte en er scheuren in de muren waren ontstaan.

Sanne eiste van mij dat ik het huis weer terugkocht en het geld, inclusief het zwarte geld, terug zou storten.

Even stond ik te trillen op mijn benen. Ik kon haar helemaal niet het geld teruggeven. In geen honderd jaar. Het meeste geld was op, ook het zwarte geld!

Snel herpakte ik mezelf en begon haar heel hard uit te lachen. ‘Je hebt geen poot om op te staan, Sanne. Ik heb mijn bedrijf beëindigd en niemand heeft het overgenomen.’ Ik hoorde haar naar adem snakken. ‘Het lijkt erop dat dit niet mijn probleem maar het jouwe is,’ ging ik vriendelijk verder. ‘Je bent zelf nalatig geweest. Je had alles kunnen laten inspecteren, maar dat heb je niet gedaan. Je bent twee keer geweest om te kijken, zonder een aannemer of bouwkundig ingenieur mee te nemen. Het spijt me, maar je hoeft bij mij niet aan te kloppen. Je zult dit zelf op moeten lossen.’ ‘Hier krijg je spijt van!’ schreeuwde Sanne. ‘Reken maar dat je nog niet van me af bent!’ ‘Ik kan niet wachten,’ zei ik cynisch. ‘Zonde van je geld, want elke rechter denkt er net zo over. Je kunt je na twee jaar niet zomaar terugtrekken van de koop. Zo werkt het niet.’ Tot mijn verbazing begon Sanne te lachen. ‘Ik ben helemaal niet van plan om dit via de rechter te spelen. Ik los het op mijn manier op, en als je niet meewerkt krijg je er spijt van.’ Ik was niet van plan me door haar te laten intimideren. ‘Ik ben niet bang voor jou of je dreigementen.’ ‘Je bent een smerige oplichtster! Ik zal je laten boeten!’ riep ze woedend uit voor ze de verbinding verbrak. Aangezien ik niet meer verzekerd was voor mijn bedrijf en ik geen geld had voor een dure advocaat, negeerde ik de telefoon, de aangetekende brieven en de mails die zij mij stuurde.

Een maand later stond Sanne ineens voor mijn deur. Lars had opengedaan en haar binnengelaten. Ik schrok me rot. Ik had nooit verwacht dat zij dit zou doen. Lars ging gelijk naar boven en liet mij met haar alleen. De lafaard! Sanne ging zitten en bekeek mij van top tot teen.

Ik kreeg het Spaans benauwd van haar. De aanval is de beste verdediging, ging door me heen. Dus ik ging tegenover haar zitten en keek haar rustig aan. ‘Wat kom je doen?’

Sanne boog iets naar voren. ‘Waar is mijn geld?’

Ik keek haar gemaakt verbaasd aan. ‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

Sanne sprong op, ging dreigend voor mij staan en keek mij doordringend aan. ‘Oh nee?’

Spontaan kreeg ik een brok in mijn keel die ik probeerde weg te slikken. Ik zuchtte theatraal. ‘Je hebt het huis al twee jaar in je bezit. Je had me zo snel mogelijk moeten inlichten over eventuele gebreken. Volgens de wet is dit binnen een maand of twee, drie. Je bent dus te laat.’

Sanne gaf een harde klap op de tafel. ‘Wat ben jij een gigantische trut, zeg!’ Haar bruine ogen vlamden. ‘Jij gaat mij terugbetalen. Hoe je het doet maakt mij niet uit! Je zorgt er maar voor dat je de koop terugdraait!’

Ze hief haar hand en vol angst keek ik ernaar. Ze zou mij toch niet slaan?

Sannes gezicht vertrok lelijk. ‘Wat mij betreft rot je weg in de hel! Als jij mij weigert te betalen, stuur ik mijn mannetjes wel op je af om je duidelijk te maken dat ik niet met me laat sollen!’

Ze had een blik in haar ogen waar ik echt bang van werd. Uit het niets gaf zij mij een harde duw, waardoor ik mijn evenwicht verloor en hard op de grond viel. Even dacht ik dat ze mij zou schoppen. Ik kromp in elkaar, wachtend op wat er komen ging.

Sanne begon hard te lachen en ging op haar hurken naast mij zitten. Ze greep me bij mijn paardenstaart en trok hard aan mijn haar zodat ik haar wel aan moest kijken. ‘Jij weet niet met wie je te maken hebt, lieverd. Ik zou maar uitkijken als ik jou was. Je krijgt twee maanden om mij het geld terug te

betalen. Zo niet, dan ben jij nog niet jarig. En je gezin ook niet.' Ze duwde mijn hoofd hard op de grond en ik sloot mijn ogen van de pijn. Ik opende ze pas weer toen ik de voordeur met een knal dicht hoorde vallen.
Lars liet zich die hele avond niet zien.

Hoofdstuk 3

Tanja

De dag na het bezoek van Sanne begonnen de treiterijen. Meerdere keren werd ik midden in de nacht gebeld, en als ik opnam werd er geschreeuwd of werd de verbinding meteen weer verbroken. Ik kreeg tientallen appjes vol dreigementen waar de honden geen brood van lustten. Elke dag werden er bedorven etenswaren, vol met maden, in mijn brievenbus gepropt.

Op een dag was er met rode verf “oplichtster” op het voorraam van mijn auto gespoten. Er werden flyers met een foto van mij op bomen geniet en op winkelramen geplakt, met de tekst dat ik een dief was.

Ze postte dagelijks verschrikkelijke dingen over mij op Facebook en op Instagram. Ze postte foto’s over de staat waarin haar huis verkeerde. Het merendeel van die foto’s was gefotoshopt, maar de beelden logen er niet om. Sanne kreeg daarmee veel likes. Voormalige klanten van mij reageerden hierop en beschreven hun bevindingen over mij en mijn bedrijf. Sommigen noemden mij bij naam en toenaam, en meldden dat ook zij problemen met mij hadden gehad toen zij een huis bij mij hadden gekocht.

Na een paar weken dacht ik dat ik gek aan het worden was. ‘Lars, misschien moeten we toch maar aangifte doen bij de politie.’

‘Dat kan niet! Wil je ons in de problemen brengen?’ Zijn ogen vlamden boos. Hij somde op wat er zou gebeuren als wij aangifte deden. Ze zouden sowieso onze boekhouding in willen zien, en waarschijnlijk de FIOD en de Belastingdienst

inlichten. ‘Blaffende honden bijten niet. En vergeet niet dat ook Sanne een hoop te verliezen heeft,’ probeerde hij me gerust te stellen. ‘Zij moet ook verklaren hoe zij aan het geld is gekomen.’

De dag na dit gesprek hing er een dode kat bij mijn voordeur. Ik schrok me dood toen ik het beestje zag, hangend aan de lantaarn naast de deur. Het arme beestje was gevild. Ik gilte alles bij elkaar en rende compleet in paniek naar binnen. Lars ruimde de kat op en begroef het arme dier in de tuin. Inmiddels stond ik op het punt om een zenuwzinking te krijgen. Ik durfde het huis niet meer uit, liet mijn boodschappen bezorgen en kwam nergens meer. Ik was kilo’s afgevallen en had dikke wallen onder mijn ogen. Slapen deed ik nauwelijks nog en ik was een schim van mezelf geworden.

Sanne zou niet ophouden, dat wist ik zeker. Ik was echt doodsbang voor haar en voor wat er nog ging komen.

Een paar dagen later reed ik door het dorp. Een voetganger wilde oversteken bij het zebrapad, en ik trapte op de rem. Tot mijn afgrijzen werkten mijn remmen niet, en ik gooide mijn stuur opzij. Slingerend over de weg wist ik de voetganger ternauwernood te ontwijken. Hij stak boos zijn middelvinger naar mij op.

Stapvoets reed ik naar de garage en bracht mijn auto tot stilstand met de handrem. Gelukkig had de monteur tijd om er meteen naar te kijken, en even later concludeerde hij dat de remleiding stuk was.

‘Hoe kan dat nou? Ik ben vorige maand nog voor de APK geweest!’

De monteur wist het ook niet. Hij ging aan de slag om de remleiding te vervangen, terwijl ik in de kleine koffiehoeke wachtte tot hij klaar was.

Had Sanne dit op haar geweten? Of...?

Uiteindelijk ging ik naar de huisarts. Ik moest iets hebben voor mijn paniekaanvallen en angsten. Dit kon zo niet langer. Ik was op. Ik maakte een afspraak voor het einde van de middag. Met de auto gaan durfde ik niet, omdat de meeste mensen wel wisten in welke auto ik reed. Hoewel het midden in de zomer was deed ik een muts op en sloeg een grote sjaal om mijn gezicht, en pakte de fiets.

Ik fietste net mijn straat uit, toen ik een auto hoorde die langzaam achter mij bleef rijden. Ik gebaarde met mijn hand dat hij mij kon passeren, maar dat deed hij niet. Het zweet brak me uit. Net op het moment dat ik van mijn fiets af wilde stappen, scheurde de auto rakelings langs mij en reed met hoge snelheid weg. Ik verloor mijn evenwicht en viel met fiets en al op de grond. Trillend op mijn benen pakte ik mijn fiets weer op en fietste naar het politiebureau. Totaal overstuur kwam ik daaraan, en ik vertelde de agente aan de balie wat mij was overkomen. Ze gaf mij een glaasje water en zei dat er zo iemand aankwam om mijn aangifte op te nemen.

Na een paar minuten kwam er een andere agente aangelopen. ‘Loopt u maar even met mij mee, mevrouw.’

Ik volgde haar naar een kleine kamer. De agente gebaarde naar de houten stoel bij de tafel en ik ging zitten. Ze ging tegenover me zitten en glimlachte vriendelijk. ‘Vertelt u mij maar wat er is gebeurd, mevrouw.’

Ik vertelde haar het verhaal, noemde het kenteken en zei dat het om een grote zwarte SUV ging.

De agente typte het kenteken in op haar laptop. Ze schudde haar hoofd. ‘Ik ben bang dat het een vals kenteken is. U kunt aangifte doen, maar de kans dat we de bestuurder zullen vinden is heel klein.’

‘Waarom zitten jullie hier dan? Ik ben net van mijn fiets gereden, en jullie doen helemaal niks!’ Ik was verbijsterd.
‘Het spijt me, mevrouw.’
Ik stond op en liep weg. Op de terugweg naar huis liepen de tranen over mijn wangen.

Hoofdstuk 4

Tanja

Thuis smeed ik mijn fiets op de grond en rende bijna naar binnen toe. Lars zat aan de keukentafel en keek op. ‘Wat is er met jou aan de hand?’

Totaal over mijn toeren vertelde ik Lars wat er was gebeurd en dat ik niet naar de dokter maar naar het politiebureau was geweest voor aangifte, maar dat de politie niks kon doen.

‘Denk je dat Sanne hierachter kan zitten? Zou zij zo ver gaan?’ vroeg ik huilend. ‘Ze hadden mij wel dood kunnen rijden! Ik ben nog nooit zo bang geweest als vanmiddag!’

Lars ogen flitsten op. ‘Wat wil je dat ik doe? Moet ik even bij haar langsgaan?’ zei hij met tegenzin in zijn stem.

‘Oh, alsjeblieft! Als je dat voor mij wilt doen... Ja!’

Lars knikte. ‘Na het eten ga ik naar haar toe.’

‘Kijk je wel uit? Dat wijf is gek! Straks komen er nog meer problemen.’

De blik in zijn ogen was koud. ‘Dat zien we dan wel weer.’

Ik wreef de tranen van mijn gezicht. ‘Zal ik anders met je meegaan? Ik wil niet dat ze denkt dat ik bang van haar ben.

Dat gun ik haar niet!’ zei ik stoer maar met een op hol geslagen hartslag.

Lars schudde zijn hoofd. ‘Nee, ik ga alleen. Jij werkt als een rode lap op een stier bij haar. Misschien is het wat minder intimiderend als ik in mijn eentje ben en is ze eerder bereid om over een oplossing te praten.’

Na het diner – ik kreeg geen hap door mijn keel – ging Lars naar Sanne.

Ik vond dat ik het hem toch moest vragen. ‘Je gaat haar toch niet dat geld van laatst geven he?’

Een paar weken geleden had Lars ineens een grote som geld bij zich. ‘Hiermee kun je Sanne een deel betalen,’ had hij gezegd.

Ik was woedend geworden. ‘Ik ga die troel niet betalen! Ik laat mij niet door haar chanteren. Ze heeft geen poot om op te staan! Als wij nu toegeven, wil zij steeds meer. Trouwens, hoe kom jij ineens aan zoveel geld?’

Lars had zijn schouders opgehaald. ‘Des te minder jij weet, des te beter het is.’ Daarna had hij het geld opgepakt en was weggelopen. Het geld had ik niet meer terug gezien.

Lars schudde zijn hoofd. ‘Nee, je had gelijk: deze vrouw wil steeds maar meer. Ik doe hier niet aan mee.’

‘Doe je voorzichtig? Dat wijf is gek.’

Lars keek me met een lachje aan. ‘Wat kan er fout gaan? Ze weet niet dat ik kom. En ik ben echt niet bang voor haar. Ik laat mijn vrouw niet van de weg afrijden!’

Even zong mijn hart van liefde en een stemmetje in mijn hoofd schreeuwde: zie je wel! Er is nog genoeg liefde tussen ons!

Gedurende de tijd dat Lars weg was, liep ik met de zenuwen in mijn lijf dolend door de huiskamer. Nagelbijtend had ik me afgevraagd: Wat als Lars zijn geduld verloor? Dan hadden we misschien nog wel meer te verliezen. Hij had zo’n kort lontje. Vooral naar zijn klanten die hem in zijn ogen onrecht deden. Daar kon hij niet tegen. Waar je voor had gewerkt, daar moest je voor betaald krijgen. Maar soms had hij klanten die de laatste termijn niet wilden betalen. Dan ging Lars persoonlijk langs en dat liep niet altijd even goed af. Hij had een paar keer op het politiebureau gezeten, omdat de opdrachtgever aangifte had gedaan van geweld. Gelukkig

liep het meestal af met een sisser. Mensen trokken hun aanklacht ineens in.

Ik deed altijd mijn best om hem te geloven, al wist ik dat Lars fout zat.

Rond acht uur hoorde ik de achterdeur opengaan en stapte Lars naar binnen. Verstijfd van schrik staarde ik hem aan. Ik zag bloedspetters op zijn lichte spijkerbroek en zijn schoenen. Ook zijn handen zaten onder het bloed.

Mijn hart maakte een duikeling. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik weet het niet... Echt niet! Dat wijf ging helemaal uit haar dak. Ze begon me als een gek te stompen in mijn buik. Ik vocht echt niet terug, ik zweer het! Ik liet haar haar gang gaan, en wachtte tot zij tot bedaren was gekomen. Maar ineens kreeg ik een harde klap op mijn achterhoofd en ging ik out. Toen ik bijkwam lag ik in de woonkamer en zag ik Sanne aan de balk van het plafond hangen.’

‘Heeft ze zelfmoord gepleegd?’ Verbijsterd sloeg ik mijn hand voor mijn mond.

Lars schudde zijn hoofd ‘Nee. Sanne was aan haar armen opgehangen. Ze was naakt en haar lichaam was bezaaid met diepe sneden. Haar lichaam was in repen stof gewikkeld en haar keel was doorgesneden.’

Verbijsterd keek ik hem aan. Het bloed op zijn handen vertelde iets heel anders!

Lars volgde mijn blik. ‘Ik weet niet hoe ik hier aan kom,’ zei hij zacht.

‘Ben jij gewond?’

‘Ik heb een wond op mijn achterhoofd van de klap die ik heb gekregen, maar voor de rest mankeer ik niks. Ik heb haar niks aangedaan!’

Ik vroeg Lars of ik even naar de wond mocht kijken. Het was een kleine scheur die wat bloedde. Even vroeg ik mij af of dit genoeg was geweest om hem out te slaan, maar ik duwde

die gedachte gelijk weer weg. Was mijn man nu een moordenaar? Had hij deze vrouw vermoord? ‘Ik zal een zak ijs pakken,’ mompelde ik verward.

Vlug liep ik naar de keuken en ging beduusd op een van de eetkamerstoelen zitten. Er gingen zoveel vragen door mij heen. Wat was er in hemelsnaam gebeurd?

Lars volgde mij de keuken in en ging tegenover me zitten. Hij bleef hetzelfde vertellen: Sanne had hem gestompt, hij had met iets hards een knal op zijn achterhoofd gekregen waardoor hij out was gegaan, en hij werd wakker toen Sanne al dood in de kamer hing. Afgeslacht als een dier. Bij het zien van mijn ongeloof werd hij boos. ‘Geloof je me niet? Ga er dan zelf heen om het te zien!’

Uiteindelijk reden wij samen naar het huis van Sanne. Als twee dieven in de nacht slopen wij naar het huis.

Eenmaal binnen, zag ik Sanne hangen. Buiten de plas bloed die onder haar lag, zag ik nergens bloedsporen die bewezen dat Lars hier had liggen bloeden. Mijn maag begon op te spelen en met moeite hield ik mijn gal binnen. Wat was hier gebeurd? Sprak Lars wel de waarheid? Even keek ik hem aan. Ik kon mijn man toch hier niet voor op laten draaien? Dat hij iemand tot moes sloeg was nog tot daaraantoe. Maar dit was een complete afslachting! Nee, ik kon mij niet voorstellen dat Lars dit had gedaan. Hij kon niet eens een vis van de haak halen!

Ineens kreeg ik een plan. Misschien een dom plan, maar het was beter dan naar de politie gaan, beredeneerde ik. ‘Kom, help me even.’ Ik liep naar het lichaam van Sanne en staarde naar de wonden op haar lijf en in haar nek. Het bloeden was al een tijdje gestopt, maar de lijnen hoe haar bloed had gevloeid waren nog goed zichtbaar. Mijn maag kwam weer in opstand en ik moest een paar keer hard slikken.

Kokhalzend sprak ik mezelf streng toe. Dit moest gewoon gebeuren. Punt uit! ‘Kom! Help me even!’

‘Wat... Wat wil je doen dan?’ vroeg Lars terwijl hij geobsedeerd naar het lichaam van Sanne bleef kijken.

‘We halen haar hier weg en begraven haar ergens verderop in een bos. Andere opties zijn er niet.’

Lars keek me aan alsof ik gek was geworden. ‘Dat kan toch niet, Tan! Wat als iemand ons ziet? Hoe verklaren wij dit lijk dan?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Iemand heeft haar dit aangedaan en daar gaan jij en ik niet de bak voor in, begrepen? Zo te zien had zij nog meer vijanden!’

‘Ja, maar ze komen als eerste bij jou. Zij heeft jouw naam meerdere weken achter elkaar genoemd op sociale media.

Als de politie haar vindt, of als ze als vermist wordt opgegeven, bellen ze als eerste bij ons aan. En dan?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat zien we dan wel weer. We moeten gewoon een goed alibi hebben. Wij hebben elkaar.

Als jij mij verlinkt, verlink ik jou. Punt.’

Nadat wij Sanne los hadden gemaakt van de balk en haar naar buiten hadden gedragen, na eerst goed om ons heen te hebben gekeken of niemand ons kon zien, stopten wij haar lichaam in de kofferbak. Toen wij terugkwamen in het huis om alles schoon te maken, kreeg ik een beter idee. Op de salontafel stond een kaarsenstandaard met kaarsen erin. Voor de zekerheid dweilde eerst ik de vloer met bleekwater voor ik de kaarsen aanstak. Ik bracht de kandelaar naar het raam waar de gordijnen hingen. Pas toen de huiskamer goed begon te branden, renden wij het huis uit.

We reden naar Wolfheze en begroeven haar lichaam diep in de bossen.

Hoofdstuk 5

Tanja

De piep dat ik een Whatsapp had ontvangen bracht me weer naar het heden. “Hey, nee helaas helemaal vol. Misschien een klein koffertje extra? Of minder meenemen hihi.”

Even moest ik lachen. Melissa had gelijk: als ik op vakantie ging, nam ik altijd te veel mee. Ik wilde het liefst mijn hele kledingkast meenemen!

Met een diepe zucht haalde ik mijn koffer weer leeg en keek naar de hoeveelheid kleding die ik had ingepakt. Waarom kon ik nooit een keuze maken? Voor de tiende keer pakte ik alle jurken, topjes, rokjes en korte broeken weer vast en legde een stapeltje weg.

Weer piepte mijn mobiel. Waarschijnlijk Melissa die tóch ruimte had weten te vinden! Met een glimlach pakte ik mijn mobiel op. Het was inderdaad een app van Melissa! “Fijne vakantie. Geniet er maar van voordat ze Sanne vinden.”

Vol ongeloof staarde ik naar het bericht. Ik kreeg het warm en koud tegelijk en had het gevoel alsof mijn benen onder mijn lijf vandaan vielen. Geschrokken gooide ik mijn mobiel op het bed en sloeg mijn handen voor mijn gezicht. Mijn hart bonkte bijna uit mijn borstkas. Hoe wist Melissa wat er met Sanne was gebeurd?

Snel pakte ik mijn telefoon weer om een screenshot te maken van het gesprek, maar het bericht was al gewist. Ik belde mijn zus op. ‘Wat bedoelde jij met je laatste bericht?’ ‘Nou, dat mijn koffer vol zit en dat er helaas niks meer bij kan,’ zei Melissa lacherig.

‘Nee, dat bedoel ik niet! Ik krijg net een app van jou met “fijne vakantie”.’ Over het deel van Sanne zweeg ik.

Melissa reageerde zeer verbaasd. ‘Ik heb jou daarna geen berichtje meer gestuurd. Waarom zou ik? Ik spreek je toch zo? We gaan samen, weet je nog? Wat is dit nu weer voor een onzin?’

Loog ze tegen me? Ik wist zéker dat ik haar profielfoto had gezien bij die Whatsapp. ‘Sorry, misschien heb ik mij wel vergist,’ mompelde ik.

‘Geen probleem. Tot zo!’

De verbinding werd verbroken en ik krabbelde even aan mijn hoofd. Toen Lars nog zijn bedrijf had, had hij een duo simkaart. Een voor zijn werktelefoon en een voor zijn privé-telefoon. Had degene die dit berichtje had gestuurd een duo simkaart van Melissa in zijn of haar bezit? Het zou de enige verklaring zijn hoe iemand onder haar naam dit bericht kon sturen.

Mijn handen trilden. Hoe wist diegene dat ik op vakantie ging? Ik had het tegen niemand verteld, met uitzondering dan van Lars en de kinderen. Aan Melissa had ik ook gevraagd of ze het stil wilde houden, en dat had ze mij beloofd.

Nachtenlang had ik wakker gelegen en zag ik het beeld van Sanne voor mij. Hoe zij in haar huis hing, en hoe wij het zand over haar lichaam schepten toen wij haar begroeven. Lars en ik hadden afgesproken dat wij het er nooit meer over zouden hebben. Al liet het mij geen moment met rust. Gisteravond had ik op de televisie een oproep gezien waarbij ze aandacht vroegen voor een vermissing. De foto die zij toonden was van Sanne geweest. Zij was voor het laatst gezien op de dag voordat Lars bij haar thuis was geweest. Ook al wist ik hoe zij eruitzag, ik schrok toch toen ik haar foto in beeld zag.

Lars was op dat moment niet thuis geweest. Die was de laatste tijd alleen maar weg. Hij zei dat hij niet meer zo goed tegen mijn aanwezigheid kon. Ik begreep het wel. Zolang haar lichaam niet werd gevonden waren wij veilig. Sannes lichaam lag diep genoeg begraven. En dan nog moesten zij maar zien te bewijzen dat wij haar dit hadden aangedaan. Moest ik Lars vertellen van die Whatsapp? Straks wilde hij niet dat ik op vakantie zou gaan...

Hoofdstuk 6

Tanja

Al twintig jaar lang leidde ik een dubbelleven. Ik had een buitenechtelijke relatie, en alleen Melissa wist hiervan. Maar goed, mijn zus wist alles van mij. Zij wist hoe verslaafd ik was aan deze man en dat ik niet met maar ook niet zonder hem kon leven.

Hoewel ze me had verzekerd dat mijn geheim veilig was bij haar, had ze me wel geadviseerd ermee te stoppen. Dat had ik ook meerdere keren geprobeerd, maar steeds kwamen Thijmen en ik weer bij elkaar. Thijmen was ook getrouwd, maar ook hij kon mij niet loslaten. Hoe vaak wij het ook probeerden, steeds kwamen wij weer bij elkaar. Hij was mijn adem. Mijn adrenalineshot. Als ik me beroerd voelde, zocht ik hem op.

Thijmen en ik kenden elkaar al vanaf de lagere school. We hadden in dezelfde klas gezeten. Toen wij naar de middelbare school gingen, verloren we elkaar uit het oog. Maar nadat ik Lars had leren kennen en wij al samenwoonden, stond hij ineens op de stoep in mijn zaak. Hij had via-via gehoord dat ik een eigen bedrijf had en hij was benieuwd hoe het met mij ging. Het was zo vertrouwd en zo gezellig, dat hij daarna zo goed als dagelijks naar me toe kwam. Hij vertelde hoe hij verliefd was geweest op de tweelingzus van Benthe. Maar Benthe had hem er ingeluisd door te doen alsof ze haar zus was, had hem versierd en was zwanger van hem geworden.

Hij had mij om advies gevraagd en ik had hem gezegd dat hij voor de baby moest gaan, ondanks dat hij niet van Benthe hield. Hij had mijn raad opgevolgd en trouwde met haar. Of hij echt gelukkig was, zei hij niet. Maar soms kon hij zo verdrietig uit zijn ogen kijken.

Thijmen had een stacaravan in een klein dorpje, niet zo ver bij ons huis vandaan, waar wij elkaar minimaal een keer per maand opzochten. Ons vele app-contact maakte mij week en ik genoot ervan.

De schunnige opmerkingen, het spelen met elkaar in woorden, liefdesverklaringen maar ook de doodgewone gesprekken over ons leven.

Thijmen wist alles van mij, en ik wist alles van hem.

Tenminste, daar ging ik vanuit.

Als we elkaar tegenkwamen op bijvoorbeeld een verjaardag, deden we heel normaal tegen elkaar. Iedereen wist dat Thijmen mijn boekhouder was en zo kon hij gewoon bij ons thuis komen en ik bij hem. Elke stiekeme aanraking wond mij al op, en zette mij in vuur en vlam.

Ik kon hem ook gewoon in de avond opbellen alleen om maar even zijn stem te horen, of om hem te vertellen dat ik hem miste.

Jarenlang ging het supergoed. We genoten van elkaar en hadden respect voor elkaar, maar ook voor onze partners. Ik sprak ook gewoon met Benthe, zijn vrouw.

Ze was niet mijn favoriete persoon. Ze deed altijd erg uit de hoogte en ik vond haar erg omhooggevallen. Ze voelde zich heel wat, en ik had altijd het idee dat zij vond dat ik niks voorstelde. Ik vond haar helemaal niks voor Thijmen. Toch zei ik hem dat niet. Als hij over haar klaagde, bleef ik het altijd voor haar opnemen.

We lieten elkaar los en leidden allebei ons eigen leven.